

[Henning Hasle.]

melser i den gældende borgerlige Straffelov skulde forandres. Et Par Forslag fra vor Side om skærpet Straf blev straks accepteret af Modstandsbevægelsens Folk, og omvendt accepterede vi Forslag om Skærpelse af andre Straffe fra Frihedsbevægelsens Side. Vi førte de forskellige Forhandlinger i den Aand, at den saglige Opfattelse af visse Enkeltheder vel kunde være forskellig inden for de to Grupper, men at Maalet var ganske det samme, og inden den tyske Kapitulation forelaa, var der opnaaet fuldstændig Enighed mellem den nuværende højtærede Justitsminister og hans Medarbejdere, Landsretssagfører Madsen og Sagførerfuldmægtig Lundgren paa den ene Side og os andre paa den anden Side om Straffelovsforslaget.

Jeg vil altsaa fremhæve, at dette Forslag, som bortset fra Begrænsningen i den tilbagevirkende Kraft til 9. April 1940 og et Par mindre væsentlige tekniske Ændringer var identisk med det Straffelovsforslag, vi i Dag behandler, forelaa i alt væsentlig allerede før Kapitulationen, og den højtærede Justitsminister kunde være klar over, at et meget stort Flertal her paa Rigsdagen stod bag dette Forslag, i det Øjeblik det vilde blive fremsat, idet jeg naturligvis stadig holdt den nuværende højtærede Statsminister og den nuværende højtærede Forsvarsminister underrettet om de Forhandlinger, der var ført, og om Resultatet af dem.

Naar den højtærede Justitsminister ikke straks forelagde Straffelovsforslaget, skyldes det formentlig Forslaget til Retsplejeloven. Om dette Forslag var der ogsaa Enighed mellem de to Grupper af Jurister undtagen paa et enkelt Punkt, som ganske vist var vigtigt, men som man mente kunde klares ved Forhandlinger i Regeringen. Det var den højtærede Justitsminister selv, der fik Betænkeligheder ved visse Principper i det Forslag, der var blevet Enighed om, og det tjener den højtærede Justitsminister til Ære, at han har ment saa nøje at maatte overveje dette Forslag.

Jeg forstaa ogsaa særdeles vel, at han valgte at holde Straffelovsforslaget tilbage, indtil hans Overvejelser angaaende Retsplejeforslaget var tilendebragt. Jeg rejser altsaa i denne Sag slet ikke nogen Kritik over for den højtærede Justitsminister, jeg

konstaterer blot Forholdet, som det er. Naar jeg har omtalt Sagen saa forholdsvist udførligt, er det, fordi der har været udspreddt saa mange Rygter om, at Grunden til, at Lovforslaget først kommer nu, var, at visse Rigsdagsmedlemmer eller Rigsdagen som Helhed, eller hvad der nu har været fortalt, skulde være vrangvillige, skulde være bange eller paa anden Maade Modstandere af Forslaget. Det kan muligvis have forsinket Sagen noget, at andre Partier end Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti ikke har været saa godt informeret om denne Sag fra Begyndelsen. Det skyldes jo, at det paa det Tidspunkt var nødvendigt, at saa faa Mennesker som muligt var inde i Sagen — det var dog ikke helt uden Risiko, at for mange blev indblandet deri. Om den højtærede Justitsminister har maattet føre Forhandlinger med andre Partier i den Anledning, ved jeg ikke, men hvis han har gjort det, er det dog heller ikke noget, man vil kunne bebrejde ham.

Hvad der karakteriserer Forslaget om Tillæg til Retsplejeloven, er, at det hviler paa ganske de samme Principper som vor almindelige Retsplejelov, og at det er de ordinære Dommere, som først og fremmest skal virke i disse Sager. Det er ikke Særdomstole, der er Tale om, og det tror jeg er ganske overordentlig lykkeligt. Nogle vil maaske sige: Ja, men det er jo den højtærede Justitsminister, der udpeger de Dommere, der særlig skal behandle disse Sager. Ja, det er det, men jeg har fuld Tillid til efter mit mangeaarige Kendskab til den højtærede Justitsminister, at det vil ske paa en forstandig og retsindig Maade. Det er en Nødvendighed, at det sker saadan, og da det er ordinære Dommere, der faar med Sagerne at gøre, nærer jeg for mit Vedkommende ikke den fjerneste Betænkelighed derved.

Jeg vil altsaa gerne understrege, at jeg er overordentlig glad for, at det skal være ordinære Dommere. Domstolens hele Autoritet hviler jo for det første paa deres Uafhængighed af Regeringen, som er foreskrevet i Grundloven; men er Kernen i Domstolsbegrebet ikke ogsaa, at Dommerne ikke udnævnes til at dømme alene i kriminelle Sager, i specielle Sager, som først er opkommet omkring Udnævnelsesøjeblikket, eller i bestemte Arter af Sager? Derfor